

Arrest

nr. 308 181 van 12 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. BOUKABOUS**
Bampslaan 19
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 24 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. BOUKABOUS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 januari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 januari 2022 om internationale bescherming. Op 11 september 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 september 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, J. I. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. Je werd geboren in het dorp Nawar in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je ging enkele jaren naar school maar door de veiligheidssituatie diende je hiermee te stoppen. Je volgde ook lessen aan de moskee. Daarnaast

hielp je jouw oom op de velden en speelde je soms met de kinderen van het dorp. Jouw vader W. (...) is verdwenen. Jouw moeder M. (...) is met jouw 5 broers in het dorp.

Je diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban. Jouw vader was de chauffeur van het districtshoofd van Hesarak. Hij verbleef vaak op zijn werk en jij ging hem af en toe bezoeken. Je vertelde toen soms over de situatie in het dorp. De taliban beschuldigden jou daarom van spionage voor de overheid. Jouw familie ontving dreigbrieven van de taliban en de taliban kwamen soms naar jouw dorp en vroegen hulp van de dorpelingen. Daarnaast wilden de taliban ook dat je voor hen zou werken. De taliban voerden verschillende aanvallen op het districtshuis uit in de loop der jaren. Een tijdje voor de machtsovername van 2021 vond er in de buurt van het districtshuis een schietpartij plaats waarbij verschillende talibanleden werden gedood. De taliban beschuldigden jou ervan hen verklikt te hebben. Na de machtsovername keerde jouw vader terug naar huis en na 5 dagen diende je naar het huis van jouw oom langs moederszijde te gaan. Die nacht kwamen de taliban langs bij jou thuis en hebben ze jouw vader meegenomen. De volgende ochtend kwam jouw moeder naar het huis van jouw oom langs moederszijde en vertelde ze wat er was voorgevallen. Ze zei dat jouw vader werd meegenomen en dat de taliban ook naar jou hadden gevraagd. Vervolgens werd er beslist om jou weg te sturen. Jouw oom regelde jouw vertrek en je verliet Afghanistan. Je reisde via Iran naar Turkije en zo verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Op 12 januari 2022 kwam je in België aan en de volgende dag diende je een verzoek om internationale bescherming in. In het voorjaar 2023 ontving je via facebook een filmpje van de taliban waarop te zien is dat ze naar jouw huis komen op zoek naar jou.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban die nog steeds naar jou op zoek zijn.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je een usb-stick neer met daarop een filmpje dat je naar eigen zeggen via facebook ontving van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan en de reden waarom je niet terug kan niet overtuigend zijn.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die jij met de taliban zou ondervonden hebben. Vooreerst kloppen jouw ingeroepen problemen niet met het geschetste beeld over de veiligheidssituatie in jouw regio. Je stelt duidelijk dat de veiligheidssituatie in jouw regio te wensen overliet (CGVS, p. 5, 7, 8, 9, 12). Er werd tussen de taliban en de overheid veel gevochten (CGVS, p. 12). Het was niet veilig om veel buiten te komen (CGVS, p. 5, 9). Er woonden zelfs talibancommandanten, zoals N. (...), T. (...) en Q. T. (...), in jouw dorp (CGVS, p. 12). Ze liepen zichtbaar rond in het dorp en vroegen de mensen allerlei diensten (CGVS, p. 12). De overheid daarentegen bevond zich enkel in het districtshuis, daarbuiten hadden de taliban de controle (CGVS, p. 13). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de taliban jou ervan zouden verdenken

informatie over hen door te spelen aan de overheid. Er kan immers worden aangenomen dat de overheid zelf perfect op de hoogte was van de situatie van de taliban en het feit dat ze aanwezig waren in de regio. Daarnaast blijkt uit jouw verklaringen dat je vaak thuis bleef en niet veel buiten kwam (CGVS, p. 8, 9, 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban jou ervan zouden verdenken informatie door te hebben gespeeld aan de overheid waardoor er langs hun kant slachtoffers vielen. Zeker in de periode voor de machtsovername van 2021 werd er op verschillende fronten strijd geleverd tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid. De taliban vielen verschillende districtscentra aan waarbij ze soms ook op weerstand gestoten zijn, zo ook in jouw district (CGVS, p. 27). Hierbij vielen aan beide kanten slachtoffers, zoals blijkt uit objectieve informatie (zie blauwe map). Het is dan ook in deze context weinig aannemelijk dat de taliban jou ervan beschuldigden hen verklikt te hebben (CGVS, p. 19), daar ze meestal zelf het initiatief tot de aanval namen. Dit blijkt ook uit jouw verklaringen. De taliban zouden immers zowat elke dag het districtshuis aangevallen hebben en elke dag werd er gevochten, zo stel je (CGVS, p. 12, 27). Dat er dan slachtoffers vielen bij de taliban is niet onverwacht. Dat de taliban jou dan zouden beschuldigen van spionage is echter niet aannemelijk. Daarnaast is het niet aannemelijk dat de taliban jou er jarenlang van zouden verdenken informatie over hen door te geven aan jouw vader, maar nooit meer zouden hebben ondernomen dan jou een pak slaag te geven (CGVS, p. 23, 26) en naar jouw huis te komen (CGVS, p. 20). Men kan verwachten dat de taliban, mochten ze jou er daadwerkelijk van verdenken informatie aan hun vijand door te spelen, daadkrachtig te werk gaan en jou niet zomaar zouden laten gaan.

Dat de taliban jou daarnaast zouden hebben willen rekruteren kan evenmin overtuigen. Immers blijkt uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. De taliban zouden jou slechts gezegd hebben dat ze jou gingen meenemen als je groter was om jou met een wapen te leren schieten (CGVS, p. 23). Toen je zei dat je dit niet wou werden ze boos en zouden ze jou geslagen hebben. Vervolgens zouden ze jou weggestuurd hebben (CGVS, p. 24). Daarnaast zeiden ze dat zij gelijk hadden en moslims zijn terwijl de anderen ketters zouden zijn (CGVS, p. 25). Ze zouden nog andere dingen verteld hebben maar die ben je vergeten (CGVS, p. 25). Of andere jongens ook gevraagd werden voor de taliban kan je niet zeggen (CGVS, p. 25). Niemand anders vroeg jou ooit om bij de taliban te gaan, ook niet de mullah van de moskee (CGVS, p. 25). Er zouden wel andere jongeren gebrainwashed geweest zijn maar of zij jou wilden overtuigen dat weet je niet. Mochten ze jou erop aangesproken hebben dan zou je niet geluisterd hebben (CGVS, p. 25). Toen je hen vertelde dat de taliban slechte mensen zijn lieten ze je verder met rust (CGVS, p. 25). Dit wijst geenszins op een overtuigende rekruteringscampagne. Bovendien is het merkwaardig dat de taliban jou zouden willen rekruteren om wapens voor hen te dragen of om je deel te laten nemen aan de strijd als ze jou ervan zouden verdenken een spion te zijn en via jouw vader informatie door te geven aan de overheid. Ze zouden immers op deze manier een groot risico nemen. Zo zou de kans op een geslaagde missie immers uiterst klein zijn. Je verklaarde bovendien tegen gebrainwashte jongeren dat de taliban slecht waren (CGVS, p. 25) en verklaarde ook aan de taliban dat je niet met hen mee wou gaan (CGVS, p. 24). Uit jouw verklaringen blijkt geenszins dat de taliban jou van het tegendeel wilden overtuigen en ernstige pogingen deden om jou te rekruteren.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance->

[afghanistan-january-2023](#)) blijkt verder dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader door de taliban werd meegenomen. Zoals reeds hierboven uiteengezet kan er geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban. Bijgevolg kan dan ook niet worden aangenomen dat jouw vader omwille van jou zou zijn meegenomen door de taliban. Bovendien kan je ook maar heel weinig vertellen over zijn ontvoering. Op het moment dat ze jouw vader zouden meegenomen hebben was je immers niet thuis (CGVS, p. 27). Jouw moeder zou maar zeer karig met informatie geweest zijn, wat dan weer niet aannemelijk is gezien het ook uw lot aanbelangt. Het feit dat jullie jarenlang, sinds jouw vader met zijn werk begon (nog voor jouw geboorte - CGVS, p. 26), bedreigd zouden zijn door de taliban via telefoontjes en brieven (CGVS, p. 20), maar ze tegelijk verder nooit enige actie ondernomen zouden hebben om jouw vader met zijn werk te laten stoppen, is enigszins contradictorisch. In ieder geval wijst deze handelwijze van de taliban niet op een doorgedreven vorm van vervolging van jouw vader omwille van zijn job als chauffeur.

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen geloofwaardige dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofdte aannemelijk te maken.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan jouw problemen met de taliban kan er ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich na jouw vertrek hebben voorgedaan. Je kan bovendien maar weinig informatie geven over wat er na jouw vertrek nog allemaal gebeurd zou zijn (CGVS, p. 28). Tijdens het voorjaar van 2023 zouden de taliban naar jouw huis gekomen zijn om naar jou te vragen. Ze zouden ermee bedreigd hebben een van jouw broers mee te nemen indien ze jou niet zouden vinden (CGVS, p. 18). Echter is het weinig aannemelijk dat de taliban twee jaar na jouw vertrek nog naar jou zouden komen vragen zijn. Om dit te staven leg je een USB-stick neer met daarop een video waarop hun bezoek aan jouw huis te zien is. Het dient gezegd dat deze video in scène gezet lijkt. Er moet bovendien worden benadrukt dat aan dergelijke video's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dat je deze video via Facebook ontvangen zou hebben van een talibanlid dat je verder niet kent is eveneens zeer merkwaardig. Je zou zelf geen bijkomende bedreiging gekregen hebben, slechts dit filmpje werd jou toegestuurd (CGVS, p. 18).

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Je legt geen documenten neer ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio

[Economic Indicators Forcuz Kabul Citry Mazar Sharif Herat City.pdf](#) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 14), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan kort naar school te zijn gegaan (CGVS, p. 7), meerdere jaren religieuze lessen gevolgd te hebben (CGVS, p. 9) en met andere jongeren van het dorp opgetrokken te hebben (CGVS, p. 8, 11). Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst (CGVS, p. 15), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Verzoeker meent dat hij voldoet aan de voorwaarden onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nu zijn verklaringen dat de taliban hem beschuldigden van spionage en hem lastigvielen en probeerden te rekruteren geloofwaardig zijn en overeenkomen met het geschetste beeld van zijn regio. Hij hekelt tevens dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn zeer jonge leeftijd bij aankomst in België en dat het risico op vervolging omdat hij door de taliban als 'verwesterd' gepercipieerd zou kunnen worden niet onderzocht werd.

In ondergeschikte orde meent verzoeker te voldoen aan de voorwaarden onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een e-mail van het Rode Kruis van 22 september 2023 inzake de opsporing van verzoekers familie (stuk 7), het nieuwsbericht "*The Afghan district stuck between IS and the Taliban*" van BBC van 20 februari 2016 (stuk 8), een verslag van verzoekers school van 2 oktober 2023 ter ondersteuning van zijn integratie, een doorstroomadvies van 26 juni 2023 en meerdere schoolrapporten met betrekking tot het schooljaar 2022-2023 (stuk 9), een e-mail van Fedasil van 3 april 2023 inzake fitness, sollicitaties in restaurants en verzoekers schoolrapport (stuk 10), een e-mail van verzoekers voogd van 22 oktober 2023 inzake het loon van verzoeker als appelplukker (stuk 11), meerdere e-mails en een kampboekje inzake verzoekers deelname aan het Open Kamp, georganiseerd door Scouts en Gidsen Vlaanderen vzw (stuk 12), meerdere foto's van verzoeker tijdens de *Refugee Walk* (stuk 13), een *Whatsapp*-bericht van verzoeker aan zijn voogd inzake zijn vriendin (stuk 14) en meerdere *Whatsapp*-berichten van verzoeker aan zijn voogd inzake een *Facebook*-filmpje (stuk 15) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 19 april 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan - Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verslag van zijn psycholoog van 7 april 2024 (stuk 1), zijn schoolrapport van 28 maart 2024 (stuk 2), een e-mail van zijn vervolgcoach OKAN van 16 april 2024 (stuk 3), twee foto's genomen tijdens een snuffelstage (stuk 4), een verslag van de jeugdverantwoordelijke van zijn badmintonclub van 11 april 2024 (stuk 5) en een verslag van zijn begeleider van het opvangcentrum van 24 april 2024 (stuk 6) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk. Hij werd prioritair gehoord en bijgestaan door zijn voogd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', 'beoordeling bijzondere procedurele noden'). Het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 3 mei 2023 was verzoeker zestien jaar (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij van 19 september 2022 en beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2022 tot aanwijzing van S. D. als voogd van verzoeker) en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk *Pashtou* en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier in het algemeen afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Ook van verzoeker als minderjarige kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een voldoende gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij ongeveer twaalf à dertien tot veertien jaar was ten tijde van het merendeel van de problemen die hij en zijn familieleden zouden hebben gekend, hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer in september 2021 veertien jaar was en hij op het moment van zijn interview bij de DVZ en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS vijftien, respectievelijk zestien jaar was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19 en 23, en leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij van 19 september 2022 en beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2022 tot aanwijzing van S. D. als voogd van verzoeker, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 33g). Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, temeer nu daar tijdens de procedure rekening mee werd gehouden.

Gelet op het voorgaande kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker toont niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris zowel bij het uitoefenen van zijn samenwerkingsplicht als in de betreden beslissing voldoende rekening heeft gehouden met verzoekers leeftijd. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de adjunct-commissaris absoluut geen rekening heeft gehouden met de verklaringen die zijn voogd aan het einde van het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, doch hij laat na dit betoog verder uit te werken en te concretiseren op welke wijze hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Een dergelijk summier betoog kan niet volstaan.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat er onduidelijkheid bestaat wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben. In zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota stelt hij dat de situatie van terugkeerders naar Afghanistan na een verblijf in het Westen veel te onzeker is. Er is volgens hem immers weinig tot geen betrouwbare informatie voorhanden om een risico op vervolging volledig uit te sluiten. Hij voegt hieraan toe dat UNHCR aangeeft dat er een gebrek is aan actuele informatie over de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban en verwijst ter staving hiervan onder meer naar de *update* van de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2023. Hij stelt verder nog dat ook EUAA in haar COI-rapporten aangeeft dat er verschillende obstakels waren voor het vergaren van betrouwbare informatie.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 19 april 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen voor problemen met de taliban die hem beschuldigen van spionage voor de overheid omdat hij op bezoek ging bij zijn vader, die als chauffeur van het districtshoofd van Hesarak werkte. Zijn familie zou van de taliban dreigbrieven hebben ontvangen en de taliban zouden ook meermaals naar hun huis zijn gekomen. Ook zouden de taliban verzoeker geslagen hebben. Verzoeker verklaarde daarnaast dat de taliban wilden dat hij voor hen zou werken. Een tijdje voor de machtsovername van 2021 zou er in de buurt van het districtshuis een schietpartij hebben plaatsgevonden waarbij verschillende talibanleden werden gedood. De taliban zouden verzoeker ervan hebben beschuldigd hen verklikt te hebben. Na de machtsovername zouden de taliban op een nacht bij verzoeker thuis zijn langsgesproken en verzoekers vader hebben meegenomen. Zij zouden ook naar verzoeker hebben gevraagd. Daarna zou verzoeker Afghanistan hebben verlaten. In het voorjaar van 2023 zou verzoeker via *Facebook* een filmpje van de taliban hebben ontvangen waarop te zien was dat zij naar zijn huis kwamen om hem te zoeken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo oordeelt de adjunct-commissaris vooreerst terecht dat de door verzoeker ingeroepen problemen met de taliban niet kloppen met het geschetste beeld over de veiligheidssituatie in zijn regio. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Je stelt duidelijk dat de veiligheidssituatie in jouw regio te wensen overliet (CGVS, p. 5, 7, 8, 9, 12). Er werd tussen de taliban en de overheid veel gevochten (CGVS, p. 12). Het was niet veilig om veel buiten te komen (CGVS, p. 5, 9). Er woonden zelfs talibancommandanten, zoals N. (...), T. (...) en Q. T. (...), in jouw dorp (CGVS, p. 12). Ze liepen zichtbaar rond in het dorp en vroegen de mensen allerlei diensten (CGVS, p. 12). De overheid daarentegen bevond zich enkel in het districtshuis, daarbuiten hadden de taliban de controle (CGVS, p. 13). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de taliban jou ervan zouden verdenken informatie over hen door te spelen aan de overheid. Er kan immers worden aangenomen dat de overheid zelf perfect op de hoogte was van de situatie van de taliban en het feit dat ze aanwezig waren in de regio. Daarnaast blijkt uit jouw verklaringen dat je vaak thuis bleef en niet veel buiten kwam (CGVS, p. 8, 9, 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban jou ervan zouden verdenken informatie door te hebben gespeeld aan de overheid waardoor er langs hun kant slachtoffers vielen. Zeker in de periode voor de machtsovername van 2021 werd er op verschillende fronten strijd geleverd tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid. De taliban

vielen verschillende districtscentra aan waarbij ze soms ook op weerstand gestoten zijn, zo ook in jouw district (CGVS, p. 27). Hierbij vielen aan beide kanten slachtoffers, zoals blijkt uit objectieve informatie (zie blauwe map). Het is dan ook in deze context weinig aannemelijk dat de taliban jou ervan beschuldigden hen verklikt te hebben (CGVS, p. 19), daar ze meestal zelf het initiatief tot de aanval namen. Dit blijkt ook uit jouw verklaringen. De taliban zouden immers zowat elke dag het districtshuis aangevallen hebben en elke dag werd er gevochten, zo stel je (CGVS, p. 12, 27). Dat er dan slachtoffers vielen bij de taliban is niet onverwacht. Dat de taliban jou dan zouden beschuldigen van spionage is echter niet aannemelijk. Daarnaast is het niet aannemelijk dat de taliban jou er jarenlang van zouden verdenken informatie over hen door te geven aan jouw vader, maar nooit meer zouden hebben ondernomen dan jou een pak slaag te geven (CGVS, p. 23, 26) en naar jouw huis te komen (CGVS, p. 20). Men kan verwachten dat de taliban, mochten ze jou er daadwerkelijk van verdenken informatie aan hun vijand door te spelen, daadkrachtiger te werk gaan en jou niet zomaar zouden laten gaan.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat in zijn dorp de dorpingen de taliban kenden “en omgekeerd”, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelfs zonder enige aarzeling een aantal namen van de taliban kon opnoemen en er verondersteld kan worden dat de taliban hem ook persoonlijk kenden, “in het bijzonder door de tewerkstelling van zijn vader”, en hem aldus extra in de gaten hielden, beperkt hij zich tot een loutere verwijzing naar en herhaling van zijn verklaringen en zijn standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus weerlegt verzoeker niet dat het niet aannemelijk is dat de taliban hem ervan zouden verdenken informatie te hebben doorspeeld aan de overheid waardoor er langs hun kant slachtoffers vielen. Bovendien is het, zelfs indien zou worden aangenomen dat de taliban verzoeker extra in de gaten hielden en hem er jarenlang van verdachten informatie over hen door te geven, weinig aannemelijk dat zij nooit meer zouden hebben ondernomen dan hem te slagen en naar zijn huis te komen.

Waar verzoeker erop wijst dat de omgeving rond het districtshuis aanzien werd als zeer gevaarlijk omdat er heel wat schietpartijen plaatsvonden en dat het, vermits hij hoofdzakelijk thuisbleef (vanwege de gevaarlijke omstandigheden), niet onredelijk is om aan te nemen dat de taliban, wanneer zij vernamen dat hij zich verplaatste naar het districtshuis om zijn vader te bezoeken, hun twijfels zouden hebben over het motief van deze verplaatsing, beperkt hij zich tot het omkeren van de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing. Zoals in deze beslissing terecht wordt gesteld, is het, in samenhang met de andere hierboven weergegeven motieven, weinig waarschijnlijk dat de taliban verzoeker ervan zouden verdenken informatie over hen door te spelen aan de overheid nu verzoeker vaak thuis bleef en weinig buiten kwam.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij ook effectief informatie over de gebeurtenissen in het dorp doorgaf aan zijn vader en dat zijn vader dit vervolgens doorvertelde aan het districtshoofd, beperkt hij zich opnieuw tot een herhaling van zijn reeds afgelegde verklaringen, zonder evenwel de pertinente motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan wordt geoordeeld dat het hoe dan ook weinig waarschijnlijk is dat de taliban hem hier effectief van zouden verdenken en dat hij daardoor problemen met hen zou hebben ondervonden, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker betoogt voorts dat de sterke aanwezigheid van *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) ook een zeer aannemelijke reden is waarom de taliban hem van spionage zouden verdenken. Hij stelt dat (familieleden van) overheidsmedewerkers door de taliban beschouwd worden als een legitiem doelwit van ISKP en andere groeperingen en verwijst ter staving daarvan naar de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023. Hij stelt dat hij afkomstig is uit een dorp in het district Hesarak van de provincie Nangarhar en wijst erop dat uit landeninformatie blijkt dat er verschillende groeperingen in Nangarhar actief zijn, zoals de taliban en ISKP. Hij voegt hieraan toe dat Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie in Afghanistan is van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP, en dat de taliban in het district Hesarak al jaren geld bij de lokale bevolking verzamelt en hen verplicht om mannen als strijders te geven om hun strijd tegen ISKP aan te gaan. Ter staving hiervan verwijst hij naar het nieuwsbericht “*The Afghan district stuck between IS and the Taliban*” van BBC van 20 februari 2016 (stukkenbundel verzoeker, stuk 8). Volgens hem weten de taliban dat als zij deze (jonge) mannen niet rekruteerden, ISKP dit zou doen. Er kan echter niet worden ingezien op welke wijze de aanwezigheid van ISKP ertoe zou leiden dat de taliban verzoeker zouden verdenken van spionage en verzoeker licht dit niet duidelijk toe. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure verklaarde dat er geen andere gewapende groeperingen in zijn regio actief waren en dat mensen wel bezorgd waren om ISKP, maar dat hij deze groepering nooit in Hesarak heeft gezien (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), laat staan dat hij of de taliban zouden vrezen dat hij door ISKP zou worden gerekruteerd.

Verzoekers betoog dat hoewel hij geen enkel document heeft neergelegd dat het werk van zijn vader ondersteunt, er wel geconcludeerd kan worden dat zijn verklaringen inzake de beschuldigingen van spionage door de taliban overeenkomen met het geschetste beeld uit zijn regio, kan gelet op de hierboven

weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en de voorgaande vaststellingen en overwegingen niet worden gevolgd.

Vervolgens wijst de adjunct-commissaris erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en oordeelt hij dat verzoeker er bovendien niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

*“Dat de taliban jou daarnaast zouden hebben willen rekruteren kan evenmin overtuigen. Immers blijkt uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. De taliban zouden jou slechts gezegd hebben dat ze jou gingen meenemen als je groter was om jou met een wapen te leren schieten (CGVS, p. 23). Toen je zei dat je dit niet wou werden ze boos en zouden ze jou geslagen hebben. Vervolgens zouden ze jou weggestuurd hebben (CGVS, p. 24). Daarnaast zeiden ze dat zij gelijk hadden en moslims zijn terwijl de anderen ketters zouden zijn (CGVS, p. 25). Ze zouden nog andere dingen verteld hebben maar die ben je vergeten (CGVS, p. 25). Of andere jongens ook gevraagd werden voor de taliban kan je niet zeggen (CGVS, p. 25). Niemand anders vroeg jou ooit om bij de taliban te gaan, ook niet de mullah van de moskee (CGVS, p. 25). Er zouden wel andere jongeren gebrainwashed geweest zijn maar of zij jou wilden overtuigen dat weet je niet. Mochten ze jou erop aangesproken hebben dan zou je niet geluisterd hebben (CGVS, p. 25). Toen je hen vertelde dat de taliban slechte mensen zijn lieten ze je verder met rust (CGVS, p. 25). Dit wijst geenszins op een overtuigende rekruteringscampagne. Bovendien is het merkwaardig dat de taliban jou zouden willen rekruteren om wapens voor hen te dragen of om je deel te laten nemen aan de strijd als ze jou ervan zouden verdenken een spion te zijn en via jouw vader informatie door te geven aan de overheid. Ze zouden immers op deze manier een groot risico nemen. Zo zou de kans op een geslaagde missie immers uiterst klein zijn. Je verklaarde bovendien tegen gebrainwashte jongeren dat de taliban slecht waren (CGVS, p. 25) en verklaarde ook aan de taliban dat je niet met hen mee wou gaan (CGVS, p. 24). Uit jouw verklaringen blijkt geenszins dat de taliban jou van het tegendeel wilden overtuigen en ernstige pogingen deden om jou te rekruteren.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het risico op individuele en gedwongen rekrutering door de taliban én ISKP aanzienlijk verhoogt naargelang de leeftijd, het geslacht en het gebied van herkomst van de persoon. Zo is de kans voor jonge mannen om door de taliban gerekruteerd te worden volgens hem zeer hoog, zeker indien er in de regio ook een kans op rekrutering door ISKP is. Verzoeker laat echter na zijn bewering dat de kans voor jonge mannen om gerekruteerd te worden zeer hoog is te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Hij slaagt er dan ook niet in om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat zij voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Voorts wijst de Raad erop dat er uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat de taliban hem zouden hebben willen rekruteren om de strijd tegen ISKP aan te gaan of omdat ISKP hem anders zou rekruteren. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde dat er geen andere gewapende groeperingen in zijn regio actief waren en dat mensen wel bezorgd waren om ISKP, maar dat hij deze groepering nooit in Hesarak heeft gezien. Hoe dan ook ontkracht, noch weerlegt verzoeker met dit betoog de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat het erg merkwaardig is dat de taliban hem zouden willen rekruteren als zij hem ervan zouden verdenken een spion te zijn en dat uit zijn verklaringen geenszins kan blijken dat de taliban ernstige pogingen deden om hem te rekruteren.

Verzoeker stelt vervolgens dat de rekrutering door ISKP volgens de beschikbare landeninformatie aanzienlijk is gestegen sedert mei 2022 en dat de strijders vooral aanwezig zijn in rurale gebieden van de provincies Kunar en Nangarhar. Ter staving hiervan verwijst hij naar de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023. Volgens hem verhoogt dit het risico op rekrutering door de taliban én ISKP voor hem als *“jonge man én oudste zoon van een voormalig overheidsmedewerker afkomstig uit het district Hesarak”* dan ook aanzienlijk. Hoewel uit de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 inderdaad blijkt dat rekrutering door ISKP vaker voorkwam in Afghanistan na het wegtrekken van de buitenlandse troepen, blijft de kans op ‘gedwongen’ rekrutering door de taliban of ISKP volgens deze informatie over het algemeen klein (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 62-63). Door louter te verwijzen naar zijn profiel en deze algemene landeninformatie, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban of ISKP.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat zijn verklaringen over de rekruteringspogingen door de taliban overeenkomen met het geschetste beeld uit zijn regio. Het gegeven dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet daaraan geen afbreuk.

Verder wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog op goede gronden op het volgende: *“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt verder dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader door de taliban werd meegenomen. Zoals reeds hierboven uiteengezet kan er geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban. Bijgevolg kan dan ook niet worden aangenomen dat jouw vader omwille van jou zou zijn meegenomen door de taliban. Bovendien kan je ook maar heel weinig vertellen over zijn ontvoering. Op het moment dat ze jouw vader zouden meegenomen hebben was je immers niet thuis (CGVS, p. 27). Jouw moeder zou maar zeer karig met informatie geweest zijn, wat dan weer niet aannemelijk is gezien het ook uw lot aanbelangt. Het feit dat jullie jarenlang, sinds jouw vader met zijn werk begon (nog voor jouw geboorte - CGVS, p. 26), bedreigd zouden zijn door de taliban via telefoontjes en brieven (CGVS, p. 20), maar ze tegelijk verder nooit enige actie ondernomen zouden hebben om jouw vader met zijn werk te laten stoppen, is enigszins contradictorisch. In ieder geval wijst deze handelwijze van de taliban niet op een doorgedreven vorm van vervolging van jouw vader omwille van zijn job als chauffeur.”*

Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat zijn vader als chauffeur van een districtshoofd werkte en deze functie niet alleen inhoudt dat zijn vader het districtshoofd van plaats A naar plaats B bracht, maar ook dat zijn vader door de buitenwereld, en in het bijzonder door de taliban en de dorpelingen, werd aanzien als een vertrouwenspersoon van het districtshoofd die hem overal naartoe begeleidde, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen en de verklaringen van zijn voogd, zonder evenwel de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Ook met zijn summiere betoog dat de adjunct-commissaris zelf erkent dat voormalige overheidsmedewerkers te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties of vervolging brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafe elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en draagkrachtig zijn en aangezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, onverminderd overeind blijven. Waar hij nog benadrukt dat zijn vader bij de aankondiging van de amnestie blij naar huis terugkeerde in de veronderstelling dat de taliban hem met rust zouden laten, maar amper vijf dagen later door hen werd ontvoerd, beperkt verzoeker zich opnieuw tot een loutere herhaling van zijn verklaringen en zijn standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat hij actief pogingen heeft ondernomen om contact op te nemen met zijn familie om documenten inzake de tewerkstelling van zijn vader op te vragen, maar dat hij er sedert zijn vertrek niet in geslaagd is om deze contacten te leggen, ondanks de hulp van zijn voogd en andere instanties (zie: stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Hij benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud meedeelde dat er in zijn dorp geen internetverbinding is en dat dit geloofwaardig is omdat hij afkomstig is van een ruraal gebied en volgens de cijfers van de Wereldbank maar 13,5% van de Afghanen toegang heeft tot internet, waarvan de meesten in de steden wonen. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zijn vader als chauffeur van het districtshoofd zou hebben gewerkt, maar wordt gesteld dat het loutere feit dat hij een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid (zijn vader) onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing immers als volgt gesteld:

“Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen geloofwaardige dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij de oudste zoon is van de chauffeur van het districtshoofd en dat dit alleen al ervoor zorgde dat de taliban hem meer viseerden dan de andere dorpelingen, ter staving waarvan hij verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat er meldingen zijn van burgers en hun familieleden die werden bedreigd of gedood omdat ze medewerkers, aanhangers of spionnen voor de voormalige regering waren en dat de taliban zelfs na de machtsovername en de gratieverlening vergeldingsacties blijven nemen tegen deze personen. De Raad wijst erop dat er in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, maar dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban heeft aangehaald en dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Vervolgens stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog als volgt:

“Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan jouw problemen met de taliban kan er ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich na jouw vertrek hebben voorgedaan. Je kan bovendien maar weinig informatie geven over wat er na jouw vertrek nog allemaal gebeurd zou zijn (CGVS, p. 28). Tijdens het voorjaar van 2023 zouden de taliban naar jouw huis gekomen zijn om naar jou te vragen. Ze zouden ermee bedreigd hebben een van jouw broers mee te nemen indien ze jou niet zouden vinden (CGVS, p. 18). Echter is het weinig aannemelijk dat de taliban twee jaar na jouw vertrek nog naar jou zouden komen vragen zijn. Om dit te staven leg je een USB-stick neer met daarop een video waarop hun bezoek aan jouw huis te zien is. Het dient gezegd dat deze video in scène gezet lijkt. Er moet bovendien worden benadrukt dat aan dergelijke video's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dat je deze video via Facebook ontvangen zou hebben van een talibanlid dat je verder niet kent is eveneens zeer merkwaardig. Je zou zelf geen bijkomende bedreiging gekregen hebben, slechts dit filmpje werd jou doorgestuurd (CGVS, p. 18).”

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat er aan de video die hij via *Facebook* ontvangen heeft geen waarde wordt gehecht, hoewel de video bij hem heel wat angst heeft opgewekt en hij meteen zijn voogd hierover heeft gecontacteerd (stukkenbundel verzoeker, stuk 15), beperkt verzoeker zich andermaal tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Aan de *Whatsapp*-berichten van verzoeker aan zijn voogd over de video (*ibid.*) kan evenmin objectieve bewijswaarde worden toegekend, nu verzoekers reactie op de video evenzeer in scène kan zijn gezet. De video en de *Whatsapp*-berichten (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten') volstaan dan ook niet om aan te tonen dat er effectief een 'vrees' bestaat in hoofde van verzoeker, zoals hij betoogt in zijn verzoekschrift. Bijgevolg besluit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen documenten neerlegde die de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen kunnen ombuigen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn verklaringen, “*ondanks zijn zeer jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan*”, geen tegenstrijdigheden bevatten, wordt erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit ongeloofwaardige en weinig gedetailleerde, beperkte verklaringen, zoals *in casu*.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat hij, ondanks de aanwezigheid van geweld, voor zijn vertrek Afghanistan nooit heeft verlaten en dat het gegeven dat hij na de machtsovername op jonge leeftijd alleen Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van de ontvoering van zijn vader dan ook de ernst aantoonde van de situatie, namelijk dat het leven in Afghanistan voor hem ondraaglijk is geworden. Hij beperkt zich met dit betoog andermaal tot een loutere verwijzing naar en herhaling van zijn verklaringen en zijn standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Zijn betoog kan dan ook niet overtuigen.

De e-mail van het Rode Kruis van 22 september 2023 inzake de opsporing van verzoekers familie (stukkenbundel verzoeker, stuk 7) kan slechts staven dat verzoeker bij de dienst '*Restoring Family Links*' van het Rode Kruis is langsgeslagen en dat deze dienst tracht zijn familie op te sporen, maar dat er hiervan vooralsnog geen positieve resultaten zijn. Deze e-mail staft de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan evenwel niet.

Het verslag van zijn school van 2 oktober 2023, het doorstroomadvies van 26 juni 2023 en de schoolrapporten met betrekking tot het schooljaar 2022-2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 9), de e-mail van Fedasil van 3 april 2023 (*ibid.*, stuk 10), de e-mail van zijn voogd van 22 oktober 2023 (*ibid.*, stuk 11), de e-mails en het kampboekje inzake zijn deelname aan het Open Kamp, georganiseerd door Scouts en Gidsen Vlaanderen vzw (*ibid.*, stuk 12), zijn foto's van tijdens de *Refugee Walk* (*ibid.*, stuk 13), zijn *Whatsapp*-bericht aan zijn voogd inzake zijn vriendin (*ibid.*, stuk 14), zijn schoolrapport van 28 maart 2024 (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), de e-mail van zijn vervolgcoach OKAN van 16 april 2024 (*ibid.*, stuk 3), de foto's genomen tijdens een snuffelstage (*ibid.*, stuk 4), het verslag van de jeugdverantwoordelijke van zijn badmintonclub van 11 april 2024 (*ibid.*, stuk 5) en het verslag van zijn begeleider van het opvangcentrum van 24 april 2024 (*ibid.*, stuk 6) hebben betrekking op verzoekers verblijf en integratie in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan met de taliban evenmin.

Ook het psychologisch verslag van 7 april 2024 (aanvullende nota verzoeker, stuk 1) kan de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan niet staven. In het verslag wordt vermeld dat de psycholoog verzoeker sinds februari 2023 af en toe ziet in het opvangcentrum, dat verzoeker de oudste is van een gezin dat ook nog vijf broers en twee zussen telt en dat verzoeker een grote verantwoordelijkheid voelt, zonder evenwel in de mogelijkheid te zijn om zijn familie te helpen. Er wordt tevens in gesteld dat verzoekers vader chauffeur van een lokale politieke verantwoordelijke was, maar zou zijn verdwenen en dat verzoeker zelf ook waarschuwingen kreeg, wat voor hem het "*sein*" was om het land te verlaten. Zijn psycholoog stelt dat de tocht van verzoeker, zoals vaak, lang, moeilijk en gevaarlijk was, dat de streek waar verzoeker opgegroeid is ook al voor de machtsovername heel onveilig was en dat verzoeker getuige zou zijn geworden van gevechten met de taliban. Zijn psycholoog vermeldt dat verzoeker een rustige indruk maakt, beleefd is en altijd "*voornaam*" overkomt. Volgens zijn psycholoog heeft verzoeker wellicht meer dan gemiddelde intellectuele vermogens. Inwendig zou verzoeker volgens zijn psycholoog evenwel dezelfde gemoedsgesteldheid kennen als veel van zijn landgenoten op de vlucht: "*veel stress, angsten, eenzaamheid, heimwee ondanks de extreem moeilijke situatie in het thuisland*". Volgens zijn psycholoog zou dit ook bij verzoeker leiden tot slapeloosheid, onbehagen en somberheid. Verder wordt er gesteld dat verzoeker sinds enige tijd ook meer en meer een gevoel van hopeloosheid ervaart en dat dit de kans op een depressie in de toekomst verhoogt. De Raad wijst er echter op dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker psychische problemen opliep. Een psycholoog of arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de taliban omdat hij door hen beschuldigd werd van spionage voor de overheid of omdat hij niet zou zijn ingegaan op hun vraag om voor hen te werken. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zal worden door de taliban of ISKP. Verzoeker wijst er tevens op dat hij een risico op vervolging loopt wegens zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLOnews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 19 april 2024 doet niet anders besluiten.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het CGVS zijn onderzoeksplicht onvoldoende is nagekomen en dat er onvoldoende vragen werden gesteld om na te gaan of hij als verwesterd gepercipieerd zou kunnen worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de *protection officer* van het CGVS verzoeker meerdere vragen heeft gesteld over zijn verblijf en gedragingen in België en dat aan verzoeker, na

de opmerking van zijn voogd aan het einde van het persoonlijk onderhoud, expliciet werd gevraagd wat er voor hem juist moeilijk zou zijn om zich terug aan te passen indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, waarna er door de *protection officer* nog een aantal bijvragen werden gesteld (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7-8, 13 en 32-33). Bovendien is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en is het niet aan de *protection officer* om het gehoor te sturen. Verder kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan verzoeker ook gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker ongeveer in september 2021 reeds op veertienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij van 19 september 2022 en beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2022 tot aanwijzing van S. D. als voogd van verzoeker, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 33g) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die heden zeventien en een half jaar oud is, spreekt *Pashtou* en begrijpt *Dari*, ging in Afghanistan twee jaar naar school, volgde er lessen in de moskee en heeft er opgetrokken met andere jongeren van het dorp (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7-9 en 11). Hoewel het voorgaande uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (net geen vijftien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die nog maar drie jaar geleden Afghanistan verliet en slechts twee en een half jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij sinds zijn vertrek geen contact meer krijgt met zijn familie omwille van internetproblemen en dat hij naar het Rode Kruis en het JAC is gegaan om zijn familie op te sporen (*ibid.*, p. 13). In zijn verzoekschrift en zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota benadrukt hij eveneens dat hij sinds zijn vertrek geen contact meer heeft gehad met zijn familie of met zijn vrienden in Afghanistan wegens internetproblemen. Ter staving hiervan verwijst hij naar de e-mail van het Rode Kruis van 22 september 2023 inzake de opsporing van zijn familie (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Het gegeven dat verzoeker omwille van internetproblemen geen contact meer zou krijgen met zijn familie, toont evenwel niet aan dat zijn familie of vrienden geen contact meer met hem zouden willen hebben omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa, noch dat deze thans niet meer in Afghanistan zouden verblijven.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat hij door zijn verblijf in Europa dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd verliet en dat hij sedert 12 januari 2022 in België verblijft. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna drie jaar geleden op jonge leeftijd Afghanistan verliet en twee en een half jaar in België verblijft, kan echter niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota dat hij heel wat inspanningen heeft geleverd om zich in België te integreren. Zo legt hij uit dat hij sedert maart 2022 is ingeschreven in het OKAN-onderwijs, dat hij enorme inspanningen levert om de Nederlandse taal te beheersen en wat dit betreft vooruitgang heeft geboekt, dat zijn leerkrachten erg lovend over hem zijn, geloven in zijn capaciteiten en zijn verblijf in België steunen en dat hij absoluut geen probleem heeft met het gegeven dat de levensbeschouwing van zijn school katholiek is. Hij legt tevens uit dat hij met zijn vervolgcoach OKAN op bezoek is gegaan bij de bakkerij van een school, dat hij erg enthousiast reageerde tijdens de rondleiding, dat hij hier een snuffelstage zal volgen en dat hij ook de kans zou krijgen om na zijn stage een opleiding te starten bij de bakkerij. Hij benadrukt tevens dat hij vastberaden is om zijn steentje bij te dragen door te gaan werken en legt uit dat hij in april 2023 samen met zijn begeleidster van het opvangcentrum bij verschillende restaurants heeft gesolliciteerd, dat hij een avond mocht gaan proefdraaien in een restaurant en dat hij tijdens de zomervakantie heeft gewerkt als appelplukker. Hij stelt verder dat hij heel wat inspanningen doet om zijn sociale vaardigheden te verbeteren en in het bijzonder de Nederlandse taal machtig te worden en dat hij zo bijvoorbeeld heeft deelgenomen aan een Open Kamp, georganiseerd door Scouts en Gidsen Vlaanderen vzw. Zijn integratie komt volgens hem ook tot uiting via zijn vriendenkring, die zowel uit jongens als uit meisjes met diverse nationaliteiten bestaat. Verder benadrukt hij dat hij actief lid is van een badmintonclub, waar hij zowel in contact zou kunnen komen met mannen als met vrouwen. Hij stelt dat uit de schoolrapporten en verslagen van zijn leerkrachten, vervolgcoach, begeleider en jeugdverantwoordelijke van de badmintonclub ook duidelijk blijkt dat hij heel goed overweg kan met andere Belgische jongens en meisjes, culturen en religies. Het wijst volgens hem op een zekere openheid ten aanzien van de westerse waarden en normen. Hij wijst er verder op dat hij samen met zijn vrienden heeft

deelgenomen aan de *Refugee Walk* 2023 en dat hij naar een fitness gaat waar zowel mannen als vrouwen sporten. Verder stelt hij nog strakke kledij te dragen.

Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een verslag van zijn school van 2 oktober 2023, een doorstroomadvies van 26 juni 2023 en meerdere schoolrapporten met betrekking tot het schooljaar 2022-2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 9), een e-mail van Fedasil van 3 april 2023 (*ibid.*, stuk 10), een e-mail van zijn voogd van 22 oktober 2023 (*ibid.*, stuk 11), meerdere e-mails en een kampboekje inzake zijn deelname aan het Open Kamp, georganiseerd door Scouts en Gidsen Vlaanderen vzw (*ibid.*, stuk 12), en meerdere foto's van tijdens de *Refugee Walk* (*ibid.*, stuk 13). Bij zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog zijn schoolrapport van 28 maart 2024 (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), een e-mail van zijn vervolgcoach OKAN van 16 april 2024 (*ibid.*, stuk 3), twee foto's van tijdens een snuffelstage (*ibid.*, stuk 4), een verslag van de jeugdverantwoordelijke van zijn badmintonclub van 11 april 2024 (*ibid.*, stuk 5) en een verslag van zijn begeleider van het opvangcentrum van 24 april 2024 (*ibid.*, stuk 6).

Uit deze stukken kan blijken dat verzoeker in België op regelmatige wijze OKAN-onderwijs volgt, dat hij Nederlands leert en daarbij vooruitgang boekt – dit blijkt ook uit zijn verklaringen ter terechtzitting –, dat zijn leerkrachten zijn vraag om hier in België te blijven steunen, dat hij in de zomer van 2023 in de appelpluk heeft gewerkt, dat hij gesolliciteerd heeft bij restaurants en er proefgedraaid heeft, dat hij heeft deelgenomen aan een zomerkamp, dat hij actief lid is van een badmintonclub en naar de fitness gaat, dat hij heeft deelgenomen aan de *Refugee Walk*, dat hij een diverse vriendenkring heeft, dat hij een bezoek heeft gebracht aan een bakkerij en daar daarna ook een snuffelstage heeft gelopen, dat hij een zekere openheid heeft ten aanzien van de westerse waarden en normen en dat hij strakke kledij draagt. Dit alles toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit de loutere omstandigheid dat hij op school onder andere godsdienstlessen kreeg, geen problemen heeft met het gegeven dat de levensbeschouwing van zijn school katholiek is en zich volgens zijn leerkracht godsdienst empathisch en bekwaam toont in het omgaan met verscheidenheid tussen mensen, zoals verschillen in sekse, huidskleur, etniciteit, geaardheid, overtuiging en levensbeschouwing en ook ziekte en handicap. Uit niets kan blijken – en verzoeker voert ook niet aan – dat verzoeker zich bekeerd heeft en niet meer het islamitische geloof aanhangt. Ook het gegeven dat verzoeker wordt omschreven als een persoon die gemotiveerd, leergierig, vriendelijk, beleefd, rustig, galant en behulpzaam is, betreft slechts zijn functioneren in België, maar kan niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift en zijn op 26 april neergelegde aanvullende nota tevens dat hij tijdens zijn verblijf in België een relatie heeft gehad met een Belgische niet-moslima en dat hij er niet goed van was toen zijn vriendin de relatie beëindigde. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift een *Whatsapp*-bericht van hem aan zijn voogd (stukkenbundel verzoeker, stuk 14). Aan dit *Whatsapp*-bericht kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend, nu deze reactie van verzoeker op de beweerde breuk met zijn vriendin eenvoudig in scène kan zijn gezet. Uit dit stuk kan overigens evenmin blijken dat zijn (voormalig) vriendin een Belgische niet-moslima was. Hoe dan ook volstaat het loutere feit hier een Belgisch (niet-moslima) vriendin te hebben (gehad) niet om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Verzoeker voert in zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota aan dat hij heel wat psychologische problemen heeft. Ter staving hiervan legde hij een psychologisch attest van 7 april 2024 neer (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). In het attest wordt (onder meer) vermeld dat verzoeker "veel stress, angsten, eenzaamheid, heimwee ondanks de extreem moeilijke situatie in het thuisland" heeft en dat dit zou leiden tot slapeloosheid, onbehagen en somberheid. Verder wordt er gesteld dat verzoeker sinds enige tijd ook meer en meer een gevoel van hopeloosheid ervaart, wat de kans op een depressie in de toekomst verhoogt. Wat dit psychologisch attest betreft, merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met

ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat een verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat in het voorgelegde attest slechts op algemene wijze wordt gesteld dat verzoekers klachten stress, angsten, slapeloosheid en gevoelens van eenzaamheid, heimwee, onbehagen, somberheid en hopeloosheid zijn, zonder dat een duidelijke medische diagnose wordt gesteld. Bovendien blijkt uit de (overige) door verzoeker neergelegde documenten dat hij er, ondanks zijn psychische moeilijkheden, in is geslaagd om regelmatig aanwezig te zijn op school, Nederlands te leren en (af en toe) te werken (stukkenbundel verzoeker, stukken 9-11, en aanvullende nota verzoeker, stukken 2-4 en 6). Uit het attest van zijn psycholoog en de andere stukken die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker op heden risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. De Raad herhaalt dat het gegeven dat verzoeker geen contact meer zou krijgen met zijn familie en vrienden in Afghanistan omwille van internetproblemen, niet aantoont dat zijn familie of vrienden geen contact meer met hem zouden willen hebben omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van (persoonlijke) problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken dan ook niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd. Ondanks het gegeven dat verzoeker de oudste zoon zou zijn van een voormalig overheidsmedewerker, blijkt uit niets dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn geen concrete indicaties die daarop wijzen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota dat hij afkomstig is uit het dorp Nawar in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit een rurale omgeving in de provincie Nangarhar, een provincie waar ISKP en ook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanwezig zijn, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ook nog naar de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die de talibanautoriteiten hebben uitgevaardigd. Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 26 april 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat voor personen die verwesterd zijn of als verwesterd beschouwd worden er in Afghanistan geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is, wijst de Raad er op dat vermits er niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst en naar een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de taliban omdat hij door hen beschuldigd werd van spionage voor de overheid of omdat hij niet zou zijn ingegaan op hun vraag om voor hen te werken, dat (ii) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zal worden door de taliban of ISKP en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn jonge leeftijd, het gegeven dat hij de oudste zoon is van een voormalig overheidsmedewerker en het gegeven dat iedereen in zijn dorp elkaar bij naam kent, toont hij niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De Raad herhaalt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en

Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst wat dit betreft op zijn jonge leeftijd, doch hij laat na te concretiseren op welke wijze zijn leeftijd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zou verhogen. De Raad merkt op dat verzoeker inmiddels zeventien en een half jaar oud en dus geen *infans* is en dat verzoeker reeds op jonge leeftijd naar Europa is gereisd. De Raad ziet bijgevolg niet in – en verzoeker toont niet aan – waarom verzoeker, wanneer hij zou terugkeren naar zijn regio van herkomst, een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere Afghanen die naar hun land terugkeren. Voorts licht verzoeker niet toe – en de Raad ziet niet in – in welk opzicht het gegeven dat hij de oudste zoon is van een voormalig overheidsmedewerker en het gegeven dat iedereen in zijn dorp elkaar bij naam kent, ertoe leiden dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt. Deze elementen kunnen dus niet aanvaard worden als persoonlijke omstandigheden waardoor verzoeker bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 19 april 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet werd rekening gehouden met de aanwezigheid van de taliban en ISKP in de provincie waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	D. DE BRUYN
--------------	-------------